

Rüştü Onur

*Şiirleri - Mektupları
Ardından Yazılanlar*

Derleyen: Salâh Bîrsel

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Rüştü Onur'a Saygı	9
I. Şiirleri	13
II. Mektupları	87
III. Rüştü Onur İçin Yazılanlar	103
IV. Hikâye ve Yazılar	127

ÖNSÖZ

Rüştü Onur'a Mektup

Rüştü, merhaba.
50 yıl geçti. Ama yine gönüllerdesin.
Şiir adamı olarak yaşadın.
Şiir adamı olarak aramızdasın.
Bakışlarının sıcaklığı hâlâ dünyamızın üstünde.
Güneşli gündüzlerde.
Ay-aydınlık gecelerde.
Sokaklardan boyuna insanlar geçiyor.
Sen de görüyorsun. Şapkalar, potinler.
Ama biz seni anımsıyoruz.
Seni anımsıyoruz.
Yok yok 50 yıl geçmedi.
Dün akşam seninle yine Beşiktaş'ta değil miydik?

*2 Aralık 1992
Salâh Bırsel*

Rüştü Onur'a Saygı

1940 yılında Rüştü'yü tanıdığım vakit o, şiir devleriyle olan savaşına çoktan başlamıştı.

Yenilmemek için elden geleni yapıyor, şiirin sırtını yere getirmek için sağlığını bile savaş meydanına sürmekten çekinmiyordu.

"Yenilmek çok fena Salâh. Berabere kalmak var. O da çok fena."

Şiir.

Bu, Rüştü için her şeydi.

"Biz her gün sıtma geçiriyoruz. Şiir sıtması. Daha doğrusu nöbet geliyor."

İnsanları çokça seviyordu.

Dünyaya doyamayacağını anlıyor, çiçeklerin kokusunu içine çekiyor, meyvaları dişliyor –yasak edilmiş meyvaları insanlarla omuz omuza caddelerden geçiyor, fakat geride, daha koklanmamış çiçekler, el atılmamış meyvalar, dokunulmamış caddeler olduğunu görüyor, üzülüyor, sarhoş oluyor, için için kendini kemiriyor, kan kusuyordu.

Bir mektubunda şöyle diyor: *Ben ölecek adam değilim.*

Sıtmanın boğazına sarıldığı, devlerin onu yere çalmak için saldırdıkları zaman ise "Biz hastayız. Bakılmak lazım. Hani para, hani sanatoryum, hani şefkat? Altı aydır sıra bekliyorum." diye bağıyordu.

Uzunca boyluydu. Esmer, yağız bir yüzü vardı.

Sevgisine hiçbir sınır çizmemişti. Onu bol bol dağıtıyordu. Mektuplarında kendinden çok çevresindekilerden, arkadaşlarından laf açardı.

"Kemal'le hemen hemen her gün beraberiz", "Kemal'den bugün mektup aldım", "İki sene evvel Kemal'e gönderdiğin bir şiirini hatırlıyorum", "Kemal'e de yazdım", "Kemal de buna bir parça taraftar."

Kemal arkadaşı, Kemal kardeşi, Kemal her şeysidir.

Necati Cumalı'dan ise, mektuplarıyla huzur bulduğum kardeşim diye laf açıyor. Bir mektubunda da bana "Seni anamdan çok seviyorum" diyordu.

Aklı, fikri dünyanın öbür sokaklarında, öbür şehirlerindeydi. İstanbul'da olup bitenler onu meraktan çatlatacaktı.

"Ne âlemdesiniz?", "Ne âlemdesiniz?"

Hep bunu soruyordu.

Dışarıya taşmak, Zonguldak'tan uzanmak, kendi varlığından öteki varlıklara ses ulaştırabilmek için yapılacak işin dergi çıkarmak olduğuna inanmıştı.

1939-1942 yılları arasında yazdığı mektuplar hep bu dergi haberleriyle doludur.

"Ben burada bir matbaa ile görüştüm. Tam *Sokak* mecmuası ebadında bir mecmuayı 18 liraya basacağını söyledi." "İmtiyaz alındığı gün *Petek* çıkacak." "İsmi *Petek*'tir, ikimizin mecmuası olacak." "Neşriyat müdürümüz büyük bir adam. Birçok yerlerden yardım teminine çalışıyor." "Maaşımdan bu husus için her ay para ayıracağım." "Samim Kocagöz'den yazı alabilirsek iyi olur."

Çıkacak dergilerin adı ise sık sık değişmektedir:

Petek, Şehir, Yaşamak.

"*Şehir*'den vazgeçmek isteğişimin sebebi şudur. Hiçbir şair yoktur ki sık sık şehirden bahsetmiş olmasın – harpten sonrası için söylüyorum."

Dergi çıkarabilmek için ise her çareye başvurur. Bu işe bütün arkadaşlar para koyacaktır. Bazan babasının, bazan amcasının da yardım edeceğini yazar. Bir mektubunda da Kemal'in evini satmaya razı olduğunu bildirir.

Sessizdi.

Kendi içinde yaşar, kimseyi kırmak istemezdi. Ölümü de dünyadakileri fazla tedirgin etmemek isteğinden doğmuş olmalıdır.

Şiirleriyle, Tanrı'yı da tedirgin ettiğine inanır, kendisini başlamlaması için Tanrı'ya yalvarırdı.

Salâh Birsell